

Դանիելի Գիրքը — Յոթանասունվեցերորդ համար

Մարգարեությունների կնիքի բացումը . լույսի մերժումը 1856 թվականին և դրա հետևանքները

Jeff Pippenger

2024-02-09

1856 թվականին «յոթ ժամանակների» լույսը բացվեց, իսկ 1863 թվականին այդ լույսը մերժվեց: Հուդայից եկած մարգարեն այդ լույսը բերեց ամբարիշտ թագավոր Երոբովամին, և Երոբովամը մերժեց այդ լույսը: Եսայիան նույն լույսը բերեց ամբարիշտ թագավոր Աքազին, և նա ևս մերժեց այն: Մելովամի ավագանի հետ կապված լույսը մերժելու համար թե՛ Երոբովամի թագավորությունը (հյուսիսայինը), թե՛ Աքազի թագավորությունը (հարավայինը) տարվեցին գերության հյուսիսից եկած մի թագավորի կողմից՝ համապատասխանաբար մ.թ.ա. 723 և մ.թ.ա. 677 թվականներին:

Մովսեսը՝ Ահարոնի ապստամբության ժամանակ, Եսային՝ Աքազի հետ, և Երեմիան՝ այլ թագավորների հետ, ներկայացնում էին Միլլերի պատմության հավատարիմներին, որոնք բոլորն էլ ներկայացնում էին լույսի պատգամաբերներին վերջին օրերի ապստամբության մեջ: 1863 թվականի վերջին օրերի «առաջին» ճգնաժամը և Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» վերջին օրերի «վերջին» ճգնաժամը (շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը) ներկայացված են այս բոլոր մարգարեական գծերով: Հուդայից եղող մարգարեն ներկայացնում է մի մարգարեի, որը հետ է ընկնում իր պատասխանատվությունից և ի վերջո թաղվում է նույն գերեզմանում, ինչ ուխտադավան բողոքականությունը: Նրա մահն ու թաղումը եղան ի պատասխան այն ընտրության, որով նա որոշեց ուտել և խմել Բեթելի ստախոս մարգարեի կերակուրը:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապականության (Ասորեստանի թագավորի) կողմից հաղթահարված լինելու դատաստանը, որը նախապատկերվել էր Հերոբովամի և Աքազի հյուսիսային ու հարավային թագավորությունների ցրմամբ, համընկնում է հուդայացի մարգարեի ճակատագրին, որովհետև նա մահացավ «առյուծի» և «էջի» միջև: «Առյուծը» Բաբելոնի խորհրդանիշն է, որը վերջին օրերում պապականությունն է:

Եվ եղավ, երբ նա հաց կերավ ու խմեց, որ նա թամբեց նրա համար ավանակը, այսինքն՝ այն մարգարեի համար, որին հետ էր դարձրել: Եվ երբ նա գնաց, ճանապարհին մի առյուծ հանդիպեց նրան ու սպանեց նրան. և նրա դիակը ընկած մնաց ճանապարհին, իսկ ավանակը կանգնած էր նրա կողքին, առյուծն էլ կանգնած էր դիակի մոտ: Եվ ահա մարդիկ անցնում էին ու տեսան ճանապարհին ընկած դիակը և առյուծին, որ կանգնած էր դիակի մոտ. և նրանք եկան ու պատմեցին այն քաղաքում, որտեղ բնակվում էր ծեր մարգարեն: Եվ երբ այն մարգարեն, որ նրան ճանապարհից հետ էր դարձրել, լսեց այդ, ասաց. «Դա Աստծո մարդն է, որ անհնազանդ եղավ Տիրոջ խոսքին. դրա համար էլ Տերը նրան մատնեց առյուծին, և նա պատառոտեց ու սպանեց նրան՝ ըստ Տիրոջ խոսքի, որ Նա ասել էր նրան»: Եվ նա

խոսեց իր որդիներին՝ ասելով. «Թամբեցե՛ք ինձ համար ավանակը»: Եվ նրանք թամբեցին: Եվ նա գնաց ու գտավ նրա դիակը ճանապարհին ընկած, իսկ ավանակն ու առյուծը կանգնած էին դիակի մոտ. առյուծը չէր կերել դիակը և չէր պատառոտել ավանակին: Եվ մարգարեն վերցրեց Աստծո մարդու դիակը, դրեց այն ավանակի վրա ու հետ բերեց. և ծեր մարգարեն եկավ քաղաք՝ սգալու և նրան թաղելու համար: Եվ նրա դիակը դրեց իր սեփական գերեզմանում. և նրանք ողբացին նրա վրա՝ ասելով. «Ավա դ, եղբա յո իմ»: Եվ եղավ, երբ նրան թաղեց, որ խոսեց իր որդիներին՝ ասելով. «Երբ ես մեռնեմ, ինձ թաղեցե՛ք այն գերեզմանում, որտեղ Աստծո մարդն է թաղված. իմ ոսկորները նրա ոսկորների կողքին դրե՛ք. որովհետև այն խոսքը, որ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց Բեթելում գտնվող զոհասեղանի դեմ և Սամարիայի քաղաքներում եղող բարձունքների բոլոր տների դեմ, անպատճառ պիտի կատարվի»: Գ Թագավորաց 13:11–32:

Հուդայի մարգարեն մահացավ երկու խորհրդանիշների միջև: Առյուծը Բաբելոնի խորհրդանիշն է, իսկ վերջին օրերում արդի Բաբելոնը Հյուսիսի Թագավորն է, որը Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ համարում գալիս է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի օգնության: Նրա իշխանության նշանը արևապաշտությունն է, որը չորրորդ գարշելիությունն է, և որտեղ Լառդիկեական աղվենտիզմի չորրորդ սերունդը Եզեկիելի գրքի ութերորդ գլխում պատկերված է որպես արևի կողմը խոնարհվող: Միլլերի երազում նրան ցույց տրվեց, որ ոչ միայն զոհարները ցրվեցին և ծածկվեցին, այլև հենց դագաղը, որը ներկայացնում էր Աստվածաշունչը, նույնպես պատառոտվեց:

Աղվենտիզմի երրորդ սերնդում այսպես կոչված Աստվածաշնչի ժամանակակից թարգմանությունների գործածության ներմուծման գործը խրախուսվում էր աղվենտիզմի ղեկավարության կողմից: Այդ այսպես կոչված ժամանակակից թարգմանությունները բխում էին ապականված ձեռագրերի մի շարքից, որոնք առաջ են մղվում մեղքի մարդու աստվածաբանների և ուրացյալ բողոքականության կողմից: Միլլերի տապանակը Թագավոր Հակոբի Տարբերակն էր, որը թարգմանված էր անապական ձեռագրերից:

Լառդիկեացի աղվենտիզմի չորրորդ սերնդի ժամանակ եկեղեցին միացել էր Եկեղեցիների Համաշխարհային Խորհրդին՝ հռոմեական եկեղեցու և նրա դուստրերի համադաշնությանը: Իր ննջած հոտի շահի համար աղվենտիզմը տարիներ շարունակ պնդում էր, թե իրենք Եկեղեցիների Համաշխարհային Խորհրդում պարզապես «դիտորդներ» էին, մինչև որ այդ չար համադաշնության կանոնադրությունը բացահայտեց, որ «դիտորդի» կարգավիճակը ներկայացնում է լիիրավ, քվեարկության իրավունք ունեցող անդամ:

Նրանց չորրորդ սերունդը երկու անգամ «մեղքի մարդուն» ոսկե մեդալ շնորհեց: Մեդալներից առնվազն մեկը կրում էր Քրիստոսի Երկրորդ Գալստյան կաթոլիկական ըմբռնման դրոշմը՝ պատկերելով, թե ինչպես է Հիսուսը Իր վերադարձի ժամանակ Իր ոտքը դնում երկրի վրա, և այն ներառում էր Քրիստոսի հետևում կաթոլիկական արևապսակ, ինչպես նաև չորրորդ պատվիրանի կաթոլիկական կրճատված

ձևակերպումը, որը պարզապես ասում էր. «հիշիր շաբաթ օրը»: Դատական վարույթում (որը իրավական հայտարարություն է) Գլխավոր կոնֆերանսի նախագահը ցուցմունք տվեց, որտեղ նա նշեց, որ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին մի ժամանակ հավատում էր, թե պապականությունը նեոնն է, բայց որ իր եկեղեցին վաղուց այդ համոզմունքը «պատմական աղբակույտին» էր հանձնել:

Չորրորդ գարշելիքը (սերունդը) այն է, երբ Երուսաղեմի եկեղեցու քսանհինգ առաջնորդները խոնարհվում են արեգակի առաջ: Առաջադիմող գարշելիքները սկսվեցին նախանձի պատկերից, որ կանգնեցվել էր մուտքի մոտ՝ նշանավորելով սկիզբը: Հուդայից եղող մարգարեն ի վերջո թաղվում է ուխտադավան բողոքականության հետ, և առյուծը (Բաբելոնը) սպանում է նրան, որովհետև նա վերադարձավ ուխտադավան բողոքականության մեթոդաբանությանը, և, հետևաբար, անկարող է ճանաչելու, որ տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, իսկ որտեղ չկա մեղքի մարդու խորհրդանիշով հաստատված տեսիլք, այնտեղ ի վերջո հայտնվում են մեղքի մարդու կողմում:

«Նրանք, ովքեր շփոթության մեջ են ընկնում խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն կարողանում տեսնել հակաքրիստոսի իմաստը, անկասկած իրենց կհայտնեն հակաքրիստոսի կողմում»: Kress Collection, 105.

Հուդայական մարգարեն թաղվեց Բեթելի ստախոս մարգարեի հետ, որը նրան ճանաչեց որպես իր «եղբայր», և նա գտնվեց մեռած՝ երկու խորհրդանիշների միջև: «Առյուծը» ներկայացնում էր նրա ձախողումը՝ հասկանալու հակաքրիստոսին, իսկ «էշը» իսլամի խորհրդանիշն է: Լատդիկեական ադվենտիզմն արդեն իսկ իր լռությամբ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի վերաբերյալ, ցույց է տվել, որ չի ճանաչում, թե երրորդ Վայի իսլամի թեման Կեսգիշերյան աղաղակի, ուշ անձրևի լուրն է: Ուշ անձրևի լուրը չճանաչելը՝ մահ է: Ուշ անձրևը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շինությունները տապալվեցին: «Անձրևը» լուր է, և այդ լուրը պետք է ճանաչվի՝ այն ընդունելու համար:

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին: Այն գալու է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կճանաչեն և կընդունեն շնորհի այն ցողն ու հեղեղատ տեղումները, որ թափվում են մեզ վրա: Երբ մենք հավաքում ենք լույսի բեկորները, երբ գնահատում ենք Աստծո հավաստի ողորմությունները, Ով սիրում է, որ մենք վստահենք Իրեն, այն ժամանակ յուրաքանչյուր խոստում կկատարվի: [Եսայիա 61:11 quoted.] Ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

«ամբողջ երկիրը» գիտի, թե ինչ տեղի ունեցավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն այնտեղ սկսվող և ի վերջո ամբողջ երկիրը Աստծո փառքով լուսավորող պատգամը ընդունելու համար այդ պատգամը պետք է ճանաչվի: «Ճանաչել» բառը նշանակում է «վերստին հիշել կամ վերագտնել որևէ բանի գիտությունը՝ այդ գիտության խոստովանությամբ կամ առանց դրա: Մենք ճանաչում ենք մի մարդու հեռվից, երբ վերստին հիշում ենք, որ նրան նախկինում տեսել ենք, կամ որ նրան

առաջներում ճանաչել ենք: Մենք ճանաչում ենք նրա դիմագծերը կամ նրա ձայնը»: Webster's 1828 Dictionary.

Միակ ճանապարհը, որով լատդիկեացի աղվենտիստը կարող է ճանաչել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հասած վերջին անձրևի պատգամը, այն է, եթե նա գիտակցի, որ անցյալում տեսել է աստվածային գործության նույն դրսևորումը: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, երբ կատարվեց Իսլամի երկրորդ Վայի մարգարեությունը: Այդ պատմությունը կատարելապես կրկնվեց, երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, երբ կատարվեց Իսլամի երրորդ Վայի մարգարեությունը, և երրորդ Վայի Իսլամը չճանաչելու հետևանքը վայրի արաբական ավանակի կողմից տարվելն է դեպի այն մահը, որ բերվում է ժամանակակից Բաբելոնի առյուծի միջոցով:

Եփրեմի հարբեցողները, որոնք չեն կարող կարդալ կնքված գիրքը, չեն կարող տեսնել Միլլերական պատմության կրկնությունը, որովհետև այդ ճանաչումը հիմնված է «տող առ տող»-ի՝ վերջին անձրևի մեթոդաբանության վրա: Այն հասկացությունը, թե Միլլերական պատմության մեջ Աստծո գործության հայտնությունը կրկնվում է վերջին օրերում, չի կարող պահպանվել ուրացող բողոքականության և կաթոլիկության մեթոդաբանությամբ:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի լուրի հռչակմանը, պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխաաված է համաշխարհային ընդգրկում ունեցող և անսովոր գործության գործ: 1840–44 թվականների աղվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի լուրը հասցվեց աշխարհի ամեն մի միսիոներական կայանին, և որոշ երկրներում կրոնական հետաքրքրությունն ամենամեծն էր, ինչ երբևէ որևէ երկրում տեսնվել էր տասնվեցերորդ դարի Բարեփոխումից ի վեր. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժումով»: The Great Controversy, 611.

Ժամանակակից Իսրայելի կույր առաջնորդները իրենց մեթոդաբանությամբ հարկադրված են մերժելու այն ճշմարտությունը, որ վերջին օրերում կլինի Աստծո գործության դրսևորման կրկնություն, ինչպես որ եղել էր նախկին տարիներին:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբաբանը, առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծեր մարդիկ, նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնել էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահված պարտականությանը: Նրանք որդեգրել էին այն դիրքորոշումը, թե մենք չպետք է ակնկալենք հրաշքներ և Աստծո գործության նշանավոր հայտնություն, ինչպես նախկին օրերում: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերը զորացնում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք կանի, ո՛չ էլ չարիք: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի դատաստանով այցելի Իր ժողովրդին: Այսպես «Խաղաղություն և ապահովություն»-ն է այն մարդկանց աղաղակը, որոնք այլևս երբեք չեն բարձրացնի իրենց ձայնը փողի պես՝

Աստծո ժողովրդին ցույց տալու նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Այս համր շները, որ չէին ուզում հաչել, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Տղամարդիկ, օրհորդներ և փոքր երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»: Վկայություններ, հատոր 5, 211:

Երուսաղեմի անուսների վրա իշխող գիտուն մարդկանց լատդիկեական կուրությունը անկարող է ճանաչելու վերջին անձրևը, որովհետև նրանք ոչ միայն գործածում են ապականված աստվածաշնչյան մեթոդաբանություն, այլև նրանց կեղծ դատողությունների եզրակացությունները նրանց դնում են այնպիսի դիրքի մեջ, ուր նրանք պիտի ուրացնեն Աստծո զորության որևէ ապագա դրսևորում, ինչպես նախկին դարերում էր: Սակայն Մադաքիա երրորդ գլուխը ցույց է տալիս, որ երբ Ուխտի Պատգամաբերը մաքրագործի Ղևիի որդիներին, այնժամ մատուցումը կլինի ինչպես վաղեմի օրերում:

«Ճշմարիտ Վկան հայտարարում է. «Գիտեմ քո գործերը»: «Ապաշխարի՛ր և կատարի՛ր առաջին գործերը»: Սա է Ճշմարիտ փորձությունը, այն վկայությունը, որ Աստծո Հոգին գործում է սրտում՝ քեզ Իր սիրով ներծծելու համար: «Շուտով կգամ քեզ մոտ և կհեռացնեմ քո աշտանակը իր տեղից, եթե չապաշխարես»: Եկեղեցին նման է այն անպտուղ ծառին, որը, ստանալով ցողը, անձրևը և արևի լույսը, պիտի առատ պտուղ տար, բայց որի վրա աստվածային քննությունը ոչինչ չի գտնում, բացի տերևներից: Ի՞նչ հանդիսավոր միտք՝ մեր եկեղեցիների համար: Ի՞նչ հանդիսավոր, արդարև, յուրաքանչյուր անհատի համար: Զարմանալի է Աստծո համբերությունն ու երկարատևությունը, բայց «եթե չապաշխարես», այն կսպառվի. եկեղեցիները, մեր հաստատությունները, տկարությունից տկարություն պիտի անցնեն, սառը ձևականությունից՝ դեպի մեռելություն, մինչ ասում են. «Ես հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչ մի բանի կարիք չունեմ»: Ճշմարիտ Վկան ասում է. «Եվ չգիտես, որ դու թշվառ ես, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ»: Մի՞թե նրանք երբևէ հստակորեն կտեսնեն իրենց վիճակը»:

«Եկեղեցիներում պիտի լինի Աստծո զորության հրաշալի մի հայտնություն, սակայն այն չի ներգործի նրանց վրա, ովքեր չեն խոնարհեցրել իրենց Տիրոջ առաջ և չեն բացել սրտի դուռը խոստովանությամբ և ապաշխարությամբ: Այդ զորության այն հայտնության մեջ, որ լուսավորում է երկիրը Աստծո փառքով, նրանք կտեսնեն միայն մի բան, որը, իրենց կուրության մեջ, վտանգավոր են համարում, մի բան, որ կարթնացնի իրենց վախերը, և նրանք կգորացնեն իրենց՝ դրան դիմադրելու համար: Քանի որ Տերը չի գործում իրենց պատկերացումների և սպասումների համաձայն, նրանք պիտի հակառակվեն այդ գործին: «Ինչո՞ւ,— ասում են նրանք,— մենք չպետք է ճանաչենք Աստծո Հոգին, երբ այս գործի մեջ այսքան տարիներ ենք եղել»:— Որովհետև նրանք չարձագանքեցին Աստծո լուրերի նախազգուշացումներին և աղաչանքներին, այլ համառորեն ասում էին. «Ես հարուստ եմ և հարստացել եմ, և ոչ մի բանի կարիք չունեմ»: Տաղանդը, երկար փորձառությունը, մարդկանց լույսի խողովակներ չեն դարձնի, եթե նրանք իրենց չդնեն Արդարության Արեգակի պայծառ շողերի ներքո և չկանչվեն, չընտրվեն և չպատրաստվեն Սուրբ Հոգու շնորհման միջոցով: Երբ սուրբ բաների հետ առնչվող մարդիկ խոնարհվեն Աստծո հզոր ձեռքի տակ, Տերը պիտի բարձրացնի նրանց: Նա նրանց կդարձնի

խորաթափանց մարդիկ՝ մարդիկ, հարուստ Նրա Հոգու շնորհով: Նրանց բնավորության ուժեղ, եսասեր գծերը, նրանց համառությունը, պիտի երևան Աշխարհի Լուսից ծագող լույսի մեջ: «Ես շուտով պիտի գամ քեզ մոտ և պիտի շարժեմ քո աշտանակը իր տեղից, եթե չապաշխարես»: Եթե ամբողջ սրտով փնտրեք Տիրոջը, Նա ձեզնից պիտի գտնվի»: Review and Herald, December 23, 1890.

Հուդայական մարգարեի մահը ներկայացված է թե՛ ժամանակակից Բաբելոնի «առյուծով», որը մարգարեական խորհրդանիշն է, հաստատող մարգարեական պատմության տեսիլքը, և թե՛ «Էշով»: Սուրբ Գրքում իսլամի առաջին հիշատակությունն այն է, երբ Իսմայելը ներկայացվում է որպես «վայրենի մարդ»:

Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլոր մարդկանց դեմ պիտի լինի, և բոլոր մարդկանց ձեռքը՝ նրա դեմ, և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ: Ծննդոց 16:12:

Սուրբ Գրություններում առաջին հիշատակության կանոնը ցույց է տալիս, որ խորհրդանիշի բոլոր հատկանիշները պետք է ներառված լինեն այնտեղ, որովհետև Աստծո Խոսքը սերմ է, իսկ սերմն իր մեջ կրում է ամբողջ բույսը պտղաբերության հասցնելու համար անհրաժեշտ ողջ «ԴՆԹ»-ն: «Վայրենի մարդ» թարգմանված բառը «վայրենի արաբական էշ» նշանակող բառն է: Ճշմարտության Գրություններում «Էշ»-ը Իսլամի խորհրդանիշներից մեկն է:

Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի այն պատգամը, որ մեռյալ ոսկորներին կենդանություն է տալիս, այնպես որ նրանք կանգնում են որպես հզոր բանակ, երրորդ Վայի Իսլամի պատգամն է, և այդ պատգամը վերջին օրերի Կեսգիշերային աղաղակի պատգամն է: Քույր Ուայթը հստակորեն ուսուցանում է, որ Քրիստոսի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ ներկայացնում էր Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը:

«Կեսգիշերյան աղաղակը ոչ այնքան փաստարկությամբ էր տարածվում, թեև Սուրբ Գրքի ապացույցը հստակ և անվիճելի էր: Դրան ուղեկցում էր մի մղիչ զորություն, որ շարժում էր հոգին: Կասկած չկար, հարցադրում չկար: Երբ Քրիստոսը հաղթականորեն մուտք գործեց Երուսաղեմ, տոնը պահելու համար երկրի բոլոր կողմերից հավաքված ժողովուրդը հոծացավ դեպի Ձիթենյաց լեռը, և երբ նրանք միացան Հիսուսին ուղեկցող բազմությանը, նրանք ներծծվեցին այդ ժամի ներշնչանքով և նպաստեցին բացականչության գորացմանը. «Օրհնյալ է նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով» [Matthew 21:9.]: Նույն կերպ էլ անհավատները, որոնք հոսում էին աղվենտիստական ժողովներին՝ ոմանք հետաքրքրությունից, ոմանք պարզապես ծաղրելու համար, — զգում էին «Ահա, Փեսան գալիս է» պատգամին ուղեկցող համոզիչ զորությունը»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 4, 250:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը վերջին ուղերձն է, որ բացվում է վերջին օրերում, և այն ներառում է երրորդ Վայի Իսլամը: Երբ Քրիստոսը, որ այն բացվող ուղերձն է, մտավ Երուսաղեմ և դրանով իսկ նախապատկերեց վերջին օրերի Կեսգիշերային աղաղակը, Նա տարվեց («Նրա ուղերձը» տարվեց) «Էշի» վրա: Քրիստոսի արդարության վերջին ուղերձը կրում է Իսլամը:

Իսլամը եղել է, է և կլինի մի վայրենի մարդ, ինչպես ներկայացված է վայրի արաբական էջի միջոցով, և յուրաքանչյուր ոք, ով ցանկանում է տեսնել (իսկ շատերն էլ չեն ցանկանում տեսնել), կարող է հեշտությամբ «ճանաչել», որ այն պատերազմը, որն այժմ մղվում է իսլամի կողմից, վայրենի խելագարություն է: Ինքնասպանություն գործելու պատրաստակամությունը՝ հավատալով, թե հանդերձյալ կյանքում մեծ սեռական վարձատրություն կլինի, սատանայական խելագարություն է: Իսլամի առաջին հիշատակությունն իսկ ցույց էր տալիս, որ իսլամը լինելու է մի վայրենի մարդ:

Իսլամի պատերազմը ողջ մարդկությանը համախմբում է՝ պայքարելու երրորդ Վայի սաստկացող պատերազմի դեմ: Իսլամը մարգարեական տրամաբանությունն է՝ մեկհամաշխարհային կառավարության հաստատման համար, և գլոբալիստները ուսուցանում են, որ իրենք միտումնավոր կերպով Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո հրեաներին կրկին բերեցին Իսրայելի երկիրը, որպեսզի Իսլամի հինավուրց ատելությունը հրեաների հանդեպ գործադրեն Երրորդ համաշխարհային պատերազմ հրահրելու համար: Գլոբալիստները հավատում են, և տասնամյակներ շարունակ ուսուցանել են, որ իրենց մեկհամաշխարհային կառավարությունը հաստատելու համար իրենց անհրաժեշտ կլինի Երրորդ համաշխարհային պատերազմ: Գլոբալիստների ապականված դրդապատճառները, ինչպես արտահայտված են իրենց իսկ խոսքերով, համապատասխանում են Իսլամի աստվածաշնչյան դերին:

Հնարավոր է, որ Իսմայելի մարգարեական ԴՆԹ-ի ամենալուրջ բաղադրիչը, այն համարում, որտեղ նա առաջին անգամ հիշատակվում է, այն փաստն է, որ նրա ոգին, որը «վայրենի մարդու» ոգին է, «բնակվում է իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Այն միտքը, թե միայն արմատական իսլամի որոշ ադանդներ են ներգրավված լինելու երրորդ Վայ-ի մեջ, չի համապատասխանում Աստծո Խոսքին: Տարածված քաղաքականապես կոռեկտ այն տեսակետը, թե յուրաքանչյուր կրոնական ուղղության մեջ կան մի քանի վատ տարրեր, իսկ մահմեդական կրոնի մեծամասնությունը խաղաղասեր քաղաքացիներ են, չի համընկնում ո՛չ նրանց սեփական սուրբ գրքի, ո՛չ էլ Աստվածաշնչի հետ:

Ղուրանը սովորեցնում է, որ Ալլահի յուրաքանչյուր հետևորդի պարտքն է ամբողջ աշխարհը բերել շարիաթի օրենքին համապատասխանության, և «Ծննդոց» գրքում Իսլամի առաջին հիշատակումը ցույց է տալիս, որ Իսմայելի «վայրենի մարդու» ոգին պիտի լինի Իսլամի յուրաքանչյուր հետևորդի մեջ: Ղուրանն իր հետևորդներին ուղղակիորեն սովորեցնում է պատշաճություն ձևացնել, երբ նրանք բնակվում են այնպիսի վայրերում, որտեղ դեռևս չունեն բնակչության վրա իրենց կրոնական իշխանությունը պարտադրելու կարողություն, ինչպես կաթոլիկությունը:

Հուդայից եկած մարգարեն դիմակայեց Հերոֆոլամին, երբ նրա թագավորությունն առաջին անգամ հաստատվեց: Ուխտադրուժ բողոքականությունը սկսվեց 1844 թվականին, և նրան անմիջապես դիմակայեց միլլերական ադվենտիզմը, որը մտել էր Ամենասուրբ Տեղը և բացահայտել Աստծո օրենքը, ներառյալ յոթերորդ օրվա շաբաթը: Միլլերական ադվենտիզմին ասվեց, ինչպես ներկայացված է Երեմիայի միջոցով, վերադառնալ Աստծուն, բայց երբեք չվերադառնալ «ծաղրողների ժողովը»: Հուդայից

եկած մարգարեին ասվեց չվերադառնալ այն նույն ճանապարհով, որով եկել էր, և չուտել ու չխմել Բեթելի ստախոս մարգարեի կերակուրը, բայց նա այդպես վարվեց: Հուդայից եկած մարգարեի մահը խորհրդանշականորեն տեղադրվեց երկու խորհրդանիշների միջև, որոնք ներկայացնում էին պապականությունը և իսլամը: Ղառղիկեական աղվենտիզմը չի կարող տեսնել այդ երկու ճշմարտությունները, որովհետև 1863 թվականին նրանք իրենք իրենց հոգևոր աչքերը հանեցին և սկսեցին այն գոհարներն ու մեթոդաբանությունը ծածկելու գործընթացը, որոնք գործածել էր Ուիլյամ Միլլերը, որպեսզի աղվենտիզմի հիմքերը հաստատի կեղծ դրամներով ու գոհարներով, ինչպես նաև ուխտադրուժ բողոքականության և կաթոլիկության մեթոդաբանությամբ:

«Փռնեմաքրիչ Մարդը» այժմ ավելում է Իր հատակը, վերականգնում գոհարները և դրանք տալիս Միլլերին, որպեսզի նա դնի իր սեղանի վրա, սակայն աղվենտիզմը կուրացած է այն համոզմամբ, թե իրենք են մնացյալ ժողովուրդը, որ 1844 թվականին բարձրացվեցին որպես Նրա ժողովուրդ:

Եվ ձեր մեջ մի՛ խորհեք՝ ասելով. «Աբրահամն ունենք մեզ համար հայր», որովհետև ասում եմ ձեզ, որ Աստված կարող է այս քարերից էլ Աբրահամի համար զավակներ հարուցանել: Եվ ահա կացինն իսկ արդեն դրված է ծառերի արմատին. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրվում է և կրակի մեջ է գցվում: Ես իսկ ձեզ ջրով եմ մկրտում ապաշխարության համար, բայց նա, որ գալիս է ինձնից հետո, ինձնից զորավոր է, որի կոշիկները տանելու արժանի չեմ. նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով: Որի հողմահարն իր ձեռքում է, և նա լիովին կմաքրի իր կալը և իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում, իսկ հարդը կայրի անմար կրակով: Մատթեոս 3:9–12.

Լառղիկյան աղվենտիզմը պիտի դուրս թքվի Տիրոջ բերանից, բացառությամբ այն անհատների, որոնք գուցե ապաշխարեն: Լառղիկյան աղվենտիզմը պիտի թաղվի այն նույն գերեզմանում, ուր թաղված են նախկին ուխտի այն ժողովուրդը, որ մերժեց Միլլերի պատգամը, որովհետև նրանք այժմ նույնպես նախկին ուխտի ժողովուրդ են՝ հարյուր քառասունչորս հազարների նկատմամբ: 1863 թվականի ապստամբությունը պատկերավորված է Հուդայից եկած այն մարգարեի միջոցով, որը նաև թողեց Հովսիա թագավորի վերաբերյալ մի մարգարեություն:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աշխարհին նմանվելու փոխարեն՝ մենք պետք է աշխարհից ավելի ու ավելի զատորոշ դառնանք: Սատանան միացել է և պիտի շարունակ միանա եկեղեցիների հետ՝ Աստծու ճշմարտության դեմ վարպետորեն ուղղված ջանք գործադրելու համար: Ամեն ինչ, որ Աստծու ժողովուրդը կատարում է՝ աշխարհի վրա ներխուժում գործելու համար, կհարուցի խավարի գործությունների վճռական ընդդիմությունը: Թշնամու վերջին մեծ ընդհարումը պիտի լինի ամենավճռականը: Այն պիտի լինի վերջին ճակատամարտը խավարի գործությունների և լույսի գործությունների միջև: Աստծու յուրաքանչյուր ճշմարիտ զավակ քաջաբար պիտի պատերազմ մղի Քրիստոսի կողմում: Նրանք, ովքեր այս մեծ ճգնաժամի մեջ իրենց թույլ են տալիս ավելի շատ լինել աշխարհի կողմում, քան Աստծու, ի վերջո

ամբողջովին իրենց կոնեն աշխարհի կողմը: Նրանք, ովքեր շփոթության են մատնվում Խոսքի իրենց հասկացողության մեջ, ովքեր չեն կարողանում տեսնել նեոի իմաստը, անշուշտ իրենց կոնեն նեոի կողմը: Այժմ մեզ համար ժամանակ չկա աշխարհին ձուլվելու: Դանիելը կանգնած է իր բաժնի և իր տեղի մեջ: Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Դրանք մեկնաբանում են միմյանց: Դրանք աշխարհին տալիս են այնպիսի ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուրը պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Այս վերջին օրերում իրենց կատարմամբ դրանք իրենք իրենց պիտի բացատրեն:»

«Տերը շուտով պիտի պատժի աշխարհը նրա անօրենության համար: Նա շուտով պիտի պատժի կրոնական մարմիններին այն լույսն ու ճշմարտությունը մերժելու համար, որ տրվել է նրանց: Մեծ պատգամը, որ միավորում է առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները, պիտի տրվի աշխարհին: Սա պիտի լինի մեր աշխատանքի հիմնական բեռը: Նրանք, ովքեր ճշմարտապես հավատում են Քրիստոսին, բացահայտորեն պիտի համապատասխանեն Եհովայի օրենքին: Շաբաթը նշանն է Աստծո և Նրա ժողովրդի միջև, և մենք պիտի տեսանելի դարձնենք Աստծո օրենքին մեր համապատասխանությունը՝ պահելով Շաբաթը: Այն պիտի լինի տարբերության նշանը Աստծո ընտրյալ ժողովրդի և աշխարհի միջև: Շատ բան է նշանակում հավատարիմ լինել Աստծուն: Սա ներառում է առողջապահական բարեփոխումը: Սա նշանակում է, որ մեր սնունդը պիտի լինի պարզ, և որ մենք ամեն ինչում պիտի ժուժկալ լինենք: Այն սննդատեսակների բազմազանությունը, որ այնքան հաճախ երևում է սեղանների վրա, անհրաժեշտ չէ, այլ խիստ վնասակար է: Միտքն ու մարմինը պիտի պահպանվեն առողջության լավագույն վիճակում: Միայն նրանք, ովքեր դաստիարակվել են Աստծո ճանաչողության և երկյուղի մեջ, պիտի ընտրվեն պատասխանատվություններ ստանձնելու համար: Նրանք, ովքեր երկար ժամանակ եղել են ճշմարտության մեջ, սակայն չեն կարող տարբերել արդարության մաքուր սկզբունքները չարի սկզբունքներից, ում ըմբռնումը արդարադատության, ողորմության և Աստծո սիրո վերաբերյալ մթազնաձեռն է, պիտի ազատվեն պատասխանատվությունից:»

«Աստված Իր ժողովրդի համար կարևոր դասեր ունի սովորեցնելու: Եթե այս դասերը նախապես սովորված լինեին, Նրա գործն այսօր այնտեղ չէր լինի, որտեղ այժմ գտնվում է: Մի բան պետք է արվի: Ճշմարտությունը չպետք է պահվի սպասավորներից կամ պատասխանատու դիրքերում գտնվող մարդկանցից՝ նրանց անբավությունը հարուցելու վախից: Մեր հաստատությունների հետ պետք է կապված լինեն այնպիսի մարդիկ, որոնք հեզությամբ և իմաստությամբ կհռչակեն Աստծո ողջ խորհուրդը: Աստծո բարկությունը բորբոքված է նրանց դեմ, ովքեր մարմնավոր ինքնավստահության և գնի դիմաց արհամարհանք են ցուցաբերել Նրա տնօրինության հանդեպ: Նրանք վտանգի տակ են դնում գործի բարգավաճումը:»

«Ամեն կեղծ ուղի խաբեություն է, և եթե այն պահպանվի, վերջում կբերի կործանում: Այսպիսով Տերը թույլ է տալիս, որ նրանք, ովքեր պահպանում են կեղծ ծրագրեր, կործանվեն: Հենց այն ժամանակ, երբ գովեստն ու շողոքորթությունն են լսվում, հանկարծակի կործանում է գալիս: Կան այնպիսիք, ովքեր, թեև գիտեն ուրիշների

ստացած հանդիմանության մասին՝ անհավատարմության պատճառով, երես են
թեքում խրատից: Սրանք կրկնակի մեղավոր են: Նրանք գիտեին Տիրոջ կամքը և այն
չկատարեցին: Նրանց պատիժը համեմատական կլինի իրենց մեղքին: Նրանք
ականջ չէին դնում Տիրոջ խոսքին»: Kress Collection, 105, 106.